

Chương 29

Ninh Tranh đứng đó xem kịch, cười đến chảy cả nước mắt ngồi xồm xuống kéo Vụ Đản Đản lại: “Đản Đản phải không? Cháu kêu chú một tiếng bố đi, bố sẽ mua thêm mô hình xe cho, thế nào?”

Vụ Đản Đản hoan hô một tiếng, không hề do dự gọi Ninh Tranh một tiếng “bố ơi”, “Con muốn chiếc xe màu vàng kia, loại có thể biến thành transformer ấy.”

Cái đó cũng không hề rẻ tí nào.

Vụ Mang Mang cố gắng bế Vụ Đản Đản, lại lấy xe trong tay nó đưa cho Lộ Tù: “Xin lỗi, Lộ tiên sinh, thứ này quá đắt giá, Đản Đản không được nhận.”

Lộ Tù không cảm, chỉ nhìn Vụ Mang Mang mà không nói gì.

Vụ Mang Mang biết mô hình xe này đối với Lộ Tù chỉ là chuyện vặt, chỉ sợ trên đường rơi một xấp tiền như thế, Lộ tiên sinh còn không thèm cúi xuống nhặt, nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy không thể dạy trẻ con như vậy được.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù không cảm thì đặt luôn xuống chiếc kệ bên cạnh, bế Đản Đản đi ra ngoài.

Vụ Đản Đản tuy chỉ là đứa trẻ mấy tuổi nhưng khi đã quậy phá thì Vụ Mang Mang không thể giữ nổi nó.

Giọng thảng bé lại cao, lúc khóc cứ như đọt pháo, cuối cùng nó ngồi luôn xuống đất, còn lăn lộn ăn vạ.

Vụ Mang Mang tức đến tái mặt, cô bó tay với nó, vừa bước tới đã bị Vụ Đản Đản đẩy ra, “Không cần chị, không cần chị.”

Vụ Mang Mang chỉ có thể đi sang một bên gọi điện cho bà Liễu, báo cáo tình hình thật nhanh, “Mẹ, mô hình xe đó quá đắt tuyệt đối không thể đòi người ta được.”

“Thế thì con mua cho nó đi.” Bà Liễu xưa nay vốn hào phóng với con trai.

Vụ Mang Mang thấy chua chát trong lòng, một cái mô hình xe đã bằng hai tháng tiền tiêu vặt của cô, “Con không có nhiều tiền như thế.”

“Con mua cho nó, mẹ trả thẻ cho con.” Bà Liễu dứt khoát.

Nhưng Vụ Mang Mang là một bà chị tốt, có trách nhiệm, “Mẹ, mẹ có thể đừng dạy trẻ con vậy không? Đản Đản còn nhỏ, chỉ vì nó khóc quấy mà đòi gì mẹ cũng cho, thế thì tương lai nó sẽ thế nào, nếu sau này nó giết người, có phải mẹ còn đưa luôn dao cho nó không?”

Bà Liễu nói: “Nói linh tinh gì thế, trẻ con đều như vậy, hồi đó con cũng thế thôi, cũng đâu thấy con giết người?”

“Làm sao con giống nó được?” Vụ Mang Mang không phục.

Bà Liễu nói: “Ha, hồi đó con ngang ngược hơn Vụ Đản Đản nhiều. Nếu không cho con thì con có thể khóc quấy cả ngày. Con tưởng đám búp bê Barbie kia rẻ tiền hả? Năm đó vì một con búp bê cổ mà con đòi sống đòi chết, ba mươi mấy vạn đấy mẹ và bố con cũng phải cắn răng mua cho con thôi.”

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, hình như có con búp bê đó thật. “Đó cũng là mắt nhìn của con tốt, bây giờ người ta còn tặng giá nữa kìa. Vụ Đản Đản thích cái xe rách này, chỉ có giảm giá thôi, không có khả năng tăng giá đâu.”

“Sẽ tặng giá.” Không biết Lộ Tuy đứng sau lưng cô tự lúc nào, trong lòng còn bé Vụ Đản Đản.

Tuy mắt Vụ Đản Đản đỏ hoe nhưng đã không khóc nữa.

“Ai đang nói vậy?” Bà Liễu hỏi.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy rồi vội bịt lấy loa điện thoại, gật đầu xin lỗi anh sau đó đi sang một bên, nói nhỏ “Không có ai cả”.

Bà Liễu không dễ giấu giếm như vậy, “Xe đắt như thế ai lại ăn no rồi việc tặng cho Đản Đản? Vụ Mang Mang, con mau khai thật đi.”

Bà Liễu không làm thám tử thì uổng phí quá.

Lộ Tuy không phải ăn no rồi việc, vung tiền khắp nơi sao?

“Là Lộ Tuy.” Vụ Mang Mang cũng không giấu bà Liễu, “Trùng hợp gặp nhau, Vụ Đản Đản đã gọi người ta là bố, chỉ vì mô hình xe trong tay người ta, đúng là mắt mặt chết được, bình thường mẹ dạy dỗ nó thế nào vậy?”

“Ha... ha ha...” Bà Liễu cười như điên, “Tốt quá, tốt quá rồi, cảm ơn Lộ tiên sinh giúp mẹ, con nhận quà đi, lúc về nếu có cơ hội thì bảo Vụ Đản Đản nhận Lộ tiên sinh làm cha nuôi, như thế thì quá tốt.”

Bà Liễu thật không hổ là thiên tài kinh doanh, da mặt dày đến nỗi Mang Mang xem như đã tìm ra xuất xứ của gene di truyền rồi.

“Không nói với mẹ nữa.” Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy, sau đó mới đi từ sau kệ gỗ ra ngoài.

Nhưng vừa bước ra ngoài, bà Liễu lại gọi điện thoại tới, yêu cầu được trò chuyện với Vụ Đản Đản.

Vụ Mang Mang đành đưa điện thoại cho Vụ Đản Đản, sau đó nói với Lộ Tuyền và Ninh Tranh: “Lộ tiên sinh, Ninh tiên sinh, hôm nay thật xin lỗi, làm muộn giờ của hai vị, Đản Đản hơi nghịch, thực sự xin lỗi.”

“Không đâu, nó rất đáng yêu.” Lộ Tuyền nói.

Ninh Tranh lập tức phụ họa.

Đáng yêu cái khi ấy, đáng sợ mới đúng Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

“Mô hình xe này là phiên bản số lượng có hạn hợp tác với nhà sản xuất, mọi phụ kiện đều làm theo tiêu chuẩn của xe thật vô cùng đáng giá, em trai cô mắt nhìn rất tốt.” Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang “ò” một tiếng, cười giả lả, “Lộ tiên sinh mắt nhìn cũng rất tốt.”

Mới nói hai câu, Vụ Đản Đản đã cúp máy đưa điện thoại lại cho Vụ Mang Mang, sau đó nhận lấy túi đựng mô hình xe trong tay Lộ Tuyền, ngọt ngào nói: “Cảm ơn bố nuôi.”

Bên Ninh Tranh cũng vậy, “Cảm ơn bố nuôi.”

Thằng bé xách hai cái túi to, vui sướng muốn chết, Vụ Đản Đản còn nhìn Vụ Mang Mang về người lớn, rồi quay sang nói với Lộ Tuyền và Ninh Tranh: “Xin lỗi, ban nãy cháu lừa các chú, Mang Mang là chị cháu, thực sự chị ấy không già như thế, không già đến nỗi có thể làm mẹ cháu.”

Vụ Mang Mang lại muốn khóc rồi.

Thằng nhóc này từ sau sinh nhật hai lăm tuổi của cô là cứ đập vào nỗi đau của cô.

Ninh Tranh cười thành tiếng, khóe môi của Lộ Tuyền cũng nhướn lên thành một đường cong dịu dàng.

Vụ Đản Đản kéo tay Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tuyền và Ninh Tranh, “Chị, chị cũng mau gọi bố nuôi đi, chị gọi rồi họ cũng sẽ mua quà cho chị đó.”

OMG, Vụ Mang Mang bị sặc nước bọt của chính mình, hận không thể lấy keo dính chuột dán vào miệng Vụ Đản Đản.

Ninh Tranh rất không nể mặt mà cười to, ngay cả Lộ Tùy cũng nở nụ cười hiểm hoi.

Trẻ con ngây thơ không thể bị dạy hư, Vụ Mang Mang cũng không dám giải thích với em trai từ bố nuôi còn có ý nghĩa khác, chỉ có thể khéo léo bảo: “Con gái không thể tùy tiện nhận bố nuôi được.”

Vụ Đản Đản bĩu môi, rất nghiêm túc bảo: “Chị có phải con gái đâu, chị là phụ nữ.”

Vụ Mang Mang còn nói gì được, bẻ thẳng bé lên bỏ chạy khỏi đó thật nhanh, còn không đi thì có lẽ cô sẽ bị nó làm cho khói bốc lên đầu, thoát ra đặng mông mắt.

Lúc xuống lầu, Vụ Mang Mang néo tai Đản Đản: “Em cũng giỏi gớm nhỉ, sếp Vụ và bà Liễu có bao giờ không mua đồ chơi cho em đâu, vì mô hình xe này mà lại gọi người ta là bố, em không xấu hổ hả? Không sợ sếp Vụ nghe xong đau lòng à?”

Vụ Đản Đản bây giờ đã toại nguyện, vô cùng thỏa mãn, nó bình thản lườm Vụ Mang Mang một cái, “Chị thì biết gì? Em đang dò xét giúp chị đó.”

“Dò xét cái gì?” Vụ Mang Mang không hiểu.

Vụ Đản Đản nói với vẻ già dặn: “Chị bao tuổi rồi hả, đến bạn trai cũng chẳng có. Em thấy hai chú kia đều đẹp trai nên muốn giúp chị dò xét xem, nếu ngay cả kẻ ăn bám là em mà họ còn chịu thì là thật lòng với chị đó, chị cũng đừng giả bộ nữa, mau lấy chồng đi.”

Vụ Mang Mang dở cười dở mếu, “Em thật giỏi, ngay cả kẻ ăn bám cũng biết, chắc hay xem phim truyền hình với bà Liễu lắm hả?”

Vụ Đản Đản lườm cô.

“Em cảm thấy chú họ Lộ tốt hơn chú họ Ninh.” Vụ Đản Đản cuối cùng tổng kết lại một câu.

Vụ Mang Mang lập tức tò mò: “Sao em biết, em mới tí tuổi đầu mà?”

“Chị không được kỳ thị em chỉ vì em nhỏ tuổi.” Vụ Đản Đản tức giận, nói.

“Được được, chị không kỳ thị em, thế thì em nói lý do đi.” Vụ Mang Mang hoàn toàn khinh bỉ nó, chẳng qua là Lộ Tùy mua xe cho nó thôi mà.

“Họ Ninh kia bảo em gọi là bố, rõ ràng là nhắm vào chị, muốn lợi dụng chị thôi.” Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang cảm thấy Vụ Đản Đản đúng là thần thánh, nó có phải trẻ con không hả trời?

“Được rồi, em biết rõ anh ta không có ý tốt mà còn gọi anh ta là bố hả?” Vụ Mang Mang giả vờ giận dữ.

“Chú ấy lợi dụng chị, em đòi quà của chú ấy thì tức là lợi dụng chú ấy, thế là công bằng rồi còn gì?” Vụ Đản Đản nói.

Hình như nghe qua cũng thấy có lý, nhưng Vụ Mang Mang không phải người dễ phỉnh phờ, cô gõ một cái lên đầu em trai, “Anh ta lợi dụng chị, em lợi dụng anh ta, công bằng cái khi ấy, vẫn là chị thiệt thòi mà.”

Vụ Đản Đản thở dài, “Con gái đừng thô lỗ như thế.”

“Chị là phụ nữ. Phụ nữ thô lỗ như thế đó.” Vụ Mang Mang hậm hực bảo.

“Nói về họ Lộ đi.” Vụ Mang Mang không kìm được muốn biết trong mắt trẻ con, Lộ Tùy như thế nào.

“Chú ấy rất tốt, rất hào phóng, cho dù sau này hai người ly hôn thì chú ấy cũng sẽ chu cấp cho chị.” Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang suyt ngã, “Thật lòng cảm ơn lời chúc tốt đẹp của em.”

Sau khi choáng váng, Vụ Mang Mang lại xuýt xoa. Rồi lại cảm thấy tiếc nuối thay Lộ Tùy và Ninh Tranh, tốn bao nhiêu tiền mua đồ chơi cho nó, quay lưng đi thì từ “các bố lại trở thành họ Lộ và họ Ninh”.

Ai bảo trẻ con không hiểu gì? Trẻ con bây giờ đều thành tinh cả rồi.

Và sự ngây thơ của chúng giống như một chiếc gương, có thể phản chiếu lại chính xác rốt cuộc bạn là người thế nào.

“Có điều, chắc là chị hết hy vọng rồi.” Cổ của Vụ Đản Đản ngửa lên theo ánh nhìn của nó, sau đó dần dần cúi xuống, rồi lắc đầu vẻ rất thất vọng.

“Tại sao chị hết hy vọng?” Vụ Mang Mang không dám tin rằng cô lại bị em trai mình xem thường.

Vụ Đản Đản tỏ vẻ “em không muốn đả kích chị, là chị ép em nói” nhìn Vụ Mang Mang.

“Nói đi, chị chịu được.” Vụ Mang Mang kiên quyết.

“Họ Ninh kia...”

Lời của Vụ Đản Đản bị Vụ Mang Mang cắt ngang, “Gọi là chú Ninh, làm người phải lịch sự.”

“Chú Ninh kia nhìn ngực chị đến mấy lần, còn nhìn chân chị mấy lần nữa.”

Vụ Đản Đản chưa nói hết câu thì đã bị Vụ Mang Mang cắt ngang, “Cứ gọi là họ Ninh đi.”

“Phụ nữ các chị cũng hay thay đổi quá, giống như Hữu Toàn Toàn lớp em vậy.” Vụ Đản Đản thở dài.

“Nói tiếp đi.” Vụ Mang Mang nhướn mày, gương mặt viết rõ “chị hay thay đổi đó, rồi sao?”

Vụ Đản Đản trầm nghĩ, em nhịn!

Rồi nó tiếp, “Chú Lộ kia thì không nhìn ngực chị, cũng không nhìn chân chị.”

Vụ Mang Mang nghe xong, nghĩ ngợi, “Vẫn cứ gọi anh ta là họ Lộ đi.”

“Haizzz, phụ nữ các chị thật là kỳ quặc.” Vụ Đản Đản tỏ ra không hiểu, “Rốt cuộc chị thích họ nhìn hay không nhìn hả?”

Vụ Mang Mang đáp: “Chẳng phải em rất lợi hại sao, em bảo IQ mình rất cao mà? Vậy tự nghĩ đi.”

Vụ Đản Đản tặng Vụ Mang Mang hai chữ: “Áu trĩ?”

“Trẻ con tí tuổi đầu mà thích làm người lớn.” Vụ Mang Mang lườm Vụ Đản Đản.

Lát sau, Vụ Mang Mang bỗng giật mình, “giáo dục giới tính” cho Đản Đản có phải là quá sớm rồi không? Sao ngay cả đàn ông nhìn ngực phụ nữ mang ý nghĩa thế nào mà nó cũng biết?

Vụ Mang Mang “nã” một loạt câu hỏi, Đản Đản, sao em biết nhìn ngực hay không nhìn ngực? Rốt cuộc em có biết nó có ý nghĩa gì không? Mấy cái này em học ở đâu vậy hả?”

Vụ Đản Đản nhìn Vụ Mang Mang vẽ “chị bớt chuyện bé xé ra to đi”, có một lần Lục Sâm Sâm mang tạp chí của bố nó đến lớp chúng em, bên trong toàn là ngực.”

Tạp chí toàn là ngực sao lại rơi vào tay bọn trẻ?

Vụ Mang Mang kiên quyết phải về nhà mách tội, bảo thầy cô báo cáo với bố của Lục Sâm Sâm rằng phải quản lý tạp chí của mình cho kỹ vào.

“Nó đã bị bố đánh đòn rồi, nhưng bố nó nói với nó rằng đàn ông nhìn ngực phụ nữ là rất bình thường, sau này bọn em lớn lên cũng sẽ thích.” Vụ Đản Đản nói.

Ôi trời ông bố khốn nạn gì thế này?

Còn nữa, bọn trẻ cũng nói về “chuyện đêm khuya” sao?

“Đản Đản này, bây giờ em vẫn còn nhỏ, không nên tiếp xúc những thứ này.” Vụ Mang Mang nghiêm túc nói.

Vụ Đản Đản chìa tay: “Chị đúng là một bà già cổ hủ.”

Lần đầu tiên Vụ Mang Mang bị người ta chê là cổ hủ.

“Mẹ có biết em biết những điều này không?” Vụ Mang Mang vội truy hỏi, tuy cô không quá thích cậu em trai bảo bối của mình nhưng cũng không muốn cậu em trai duy nhất trưởng thành lệch lạc.

“Đương nhiên là mẹ biết chứ, nếu không chị cho là thư ký của bố làm sao phải thôi việc?” Vụ Đản Đản nói với vẻ đương nhiên.

Vụ Mang Mang nhớ lại thư ký của sếp Vụ trong ký ức, hình như ngực hơi to thật.

Vụ Mang Mang lườm nó, định sẽ tìm bà Liễu trò chuyện riêng, cô thực sự không thích ứng được việc thảo luận đề tài người lớn với em trai mình.

Nhưng có những việc vẫn cần phải giáo dục.

“Đản Đản, hôm nay hành vi đòi quà của em với hai chú hoàn toàn không quen biết là không đúng. Em có biết không hả?” Vụ Mang Mang nói, “Em nói hai chú như vậy, không chừng hai chú kia sau lưng cũng nói em không được dạy dỗ đó.”